

**"Nu är allting klart
Sebastopol att taga!" : sann
händelse tecknad af en He...**

Oldberg, Anders Fredrik Nathanael,

59 C Br

OLDBERG, ANDERS FR. NATH.

Rönan
Sv.
(132)
o

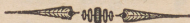
"Nu är allting klart

SEBASTOPOL

att taga!"

sann händelse, tecknad af en

HERNÖSANDS-BO.

Hernösand.

Tryckt i C. A. Eckhélls officin.

1855.

Herr Skeppsklareraren,

Vännen **W** — —

tillegnad

af

Författaren.

Det var höst — det var natt, och dertill en mörk natt, en sådan natt då hela jorden, menskligheten inclusive, tyckes befinna sig i en blaggarnssäck, som blott genom ett och annat hål efter sömmarens nål visar en gnista af ljus, liksom ville den låta förstå att ljus nog finnes tillräckligt både för jorden och menskligheten, men ingendera är värd att njuta deraf.

Höst! — och natt! Förfärliga ord, som i förening bilda den högsta potensen af allt ruskigt och otrefligt!

Dock — när jag rätt betänker saken — hvarföre så helt och hållet fördömma höstnatten med sin ljumma luft, sina torra gator och sina många trefliga äfventyr? Höstnatten har sina sidor den, likasom allting annat, och

likasom människorna, kan den vara vid bättre eller sämre lynne, alltefter omständigheterna.

Men den ifrågavarande natten — ja den hade ljum luft och torra gator; och att den icke heller saknade sina små äfventyr skall snart visa sig; men den hade tillika ett alldeles becksvalt mörker. Hvarthän man vände sina steg, möttes man öfverallt af detta ogenomträngliga ”något”, som hejdar hvarje vandrarens steg just derföre att det ej kan ses, och omöjligt skulle det hafva varit att säga hvar gatan började och hvar den slutade, eller om man befann sig på den, eller på något annat, hade der ej i ett hörn, hvars egare troligen är en större vän af ljuset, än någon annan af stadens välvise innebyggare, hängt en lykta, som just genom sin sorgliga ensamhet var vorden en lysande ironi på stadens upplysning; — men tack vare nu Euclides och den välsignade lyktan, så kunde jag verkligen uträkna att jag befann mig på gatan, när jag stod utanför porten till min bo-

stad. Men tog man ett steg in i en gränd, som ej hade den lyckan att räkna den ljus-älskande mannen till nabo, så sväfvade man åter i lycklig okunnighet om huruvida det nästa steget skulle blifva på denna samma jord, eller ute i det tomma verldsalltet, och man kände sig genast hågad att vända om i åsynen af stadens ende phosphorist.

Jag stod således ute på gatan, i ändamål att i höstmörkret, ensam med mina tankar, göra en promenad kring gatorna i vår stora stad. Och jag ströfvade också framåt mot den enda ljuspunkt, som syntes, nemligen lyktan, och jag lemnade den också snart bakom mig och fortsatte min väg, tänkande hit och dit på choleran och representationsfrågan, på Engelska Östersjöflottan och eklärering à la Tivoli, jemte mycket annat, som ej så noga kan specificeras.

Just som jag som bäst gick fördjupad i vidlyftiga reflexioner öfver den animala magnetismen och den hotande foderbristen, slogos

mina ögon af ett starkt eldsken. Jag hade hunnit att passera torget och befann mig på den så kallade "Storgatan", med ansigtet vändt emot tullporten.

Gud vet hur det kom sig, men oakadt det starka skenet, föll mig dock ingen tanke på eldsvåda i sinnet; allt var ju så lungt och stilla, och de beskedliga brandvakterna hade jag nyss hört snarka sina trefliga toner på Rådstugutrappan. Snarare tänkte jag på upplysning med elektriska solar och annat dylikt; men min nyfikenhet var emellertid retad och jag gaf mig med ökad fart åstad öfver den nya vindbron. Men icke heller der var något att upptäcka; jag såg endast de trasiga väggarna af stadens nya kanal, som togo sig helt pittoreskt ut i det starka eldsljuset, och jag skulle visst hafva stadnat för att betrakta dem, om jag ej drifvits af en häftig åtrå att snart erfara orsaken till detta ljushaf, som så opåräknadt utbredde sitt sken i den mörka natten. Alltför otålig att längre fortsätta min

väg klef jag försigtigt uppför en stege, lutad mot ett hus vid kanten af kanalen och kastede mina ögon ut emot tullporten. Ack, jag blef mer än belönad för mitt omak att förskaffa mig en dylik obeqväm åskådareplats!

Hören och dömen!

Har du någonsin varit i den goda Sjö-, Stapel- och Residens-staden Hernösand, min läsare? O, då kan du ej undgå att känna det lilla, treffliga värdshuset bredvid tullen, som man, af ett eller annat skäl, kallat "Sista Styfvern."

Det var just från detta ställe det lifliga skenet utbredde sig.

Ur värdshusets port trädde nemligen ett tåg, som jag tvekade huruvida jag skulle benämna det ett glädjetåg, såsom de många, blänkande facklorna tycktes tillkännagifva, eller en sorgprocession, såsom det tycktes på den högtidlighet och det allvar hvarmed skaran framgick.

I spetsen för densamma trädde en gestalt i hvit spetsmössa och skjortärmarna, bärande

i handen hvad jag tyckte kunna vara en spira. Efter honom kom, buren på axlarna af 4 skjortarmade individer, bilden af ett fästningsverk med tinnar, kanonportar och tillbehör; derefter trädde tvenne, tyst och allvarligt framskridande medlemmar af processionen, så åter ett torn, så ett nytt led, och så ånyo ett fästningsverk. Huru många dessa voro, gaf jag mig ej tid att räkna, men derefter följde det egentliga tåget af skjortarmade och allvarliga män.

Allt detta upplystes af ett oräkneligt antal facklor, burna på ömse sidor om processionen, kastande från sig ett ljus, så starkt, att för att begagna ett numera mycket brukligt uttryck i de Engelska rapporterna, "allt företedde ett haf af eld och lågor."

Processionen nalkades under en djup tystnad, endast afbruten af de rykande facklornas sprakande; och jag — jag klef, jag sprang ej — nej, jag flög ned från min upphöjda ståndpunkt, och i ett nu befann jag mig midt i processionen. Innan jag lemnade stegen

hade jag dock hunnit öfvertyga mig om att fästningsverken, som sålunda kringburos, voro — ihåliga mästerstycken af den ädla tunnbindarekonsten.

I processionen igenkände jag en hop vänner ock bekanta. Jag såg der Calle Glader med sin lurfviga hund, den treffliga Claës på hörnet, den småtrefflige lille Urmakaren, Herr Smått, den lilla provisorn med det lockiga håret, och den guldhårige brodren G., och icke heller du med det lockiga håret saknades der, kække Martis son, artilleristernas skräck och damernas förtjusning, tappre Seth, med ditt blonda skägg!

Dock, de hade ej tid att observera mig; högtidlige och tyste skredo de framåt, och icke heller jag gaf mig tillfälle att tilltala dem, det lekte mig i hågen att erfara hvem den var, som gick i spetsen för den tysta, af facklornas skimmer belysta skaran.

Vi hade kommit ett godt stycke upp på Storgatan och veko just nu af mot "S tora torget", då jag, påskyndande mina steg, gick förbi hela

raden af fästningsverk, och upphann min man i samma ögonblick som han stadnade mitt på torget.

Och hvem var det? Hvem — om ej min vän, den toujore Skeppsklareraren W. med sitt glada, fryntliga anlete?

Nu först upptäckte jag att det han bar i handen, och det jag trodde vara en spira, var ingenting annat än en ofantlig förläggareslef, äfvensom jag nu först märkte att på det första tornet med stora, röda, lysande bokstäfver stod att läsa ett

”Sebastopol”

”Bastionen N:o 1”

och likaså voro de öfriga försedde med dylika inskriptioner.

Nu gjorde tåget halt.

Den glade slefbäraren förskansade sig inom en cirkel, bildad af de lysande fästningsverken, rundt deromkring placerades fackelbärarena och ytterst hela den öfriga skaran, till hvilken äfven jag slöt mig.

Vännen W:s anlete blef ännu mera gladt och leende än vanligt, då han nu svängde sin jätteslef öfver hufvudet, och de kringståendes ansigten antogo också vid denna signal, en skinande prägel af belåtenhet och välbefinnande.

Och nu höjde han, mannen i centern, sin klara, starka stämma till en sång, som jag, om jag varit musikus, säkert skulle hafva upptecknat och öfverlemnadt åt Herr Abraham Hirsch till samtidens och efterverldens tjenst; men som jag nu ej är musikus, så har deraf beklagligtvis blifvit intet, och jag inskränker, mig således till sångens text, som jag så klart och tydligt uppfattade, att den väl aldrig lär gå ur mitt minne. Han sjöng således:

”Nu är allting klart, Sebastopol att taga,”
och under det de omkringstående i chorus upprepade dessa märkeliga ord, sänkte han sin slef i ”Bastionen N:o 1” ofantliga djup, en stråle af guldgul pounch glittrade i fackelskenet, och — — jag vaknade!

Kära läsare! Hade du varit i mitt ställe,

skulle du säkerligen hafva utstött lika hjertliga förbannelser, som jag, öfver den oskyldiga pigan, som, med kaffebrickan i band, väckte mig just i den intressantaste minuten.

Emellertid hade också jag sett Sebastopol, ett Sebastopol, insvept i lågor, och simmade i ett haf af svallande pounchvågor.

Nu har det dock verkligen fallit, detta omtalade Sebastopol, det verkliga Sebastopol!

Gläd dig då nu, du gamla, goda, Svenska neutralitet! Det har fallit, utan att du behöfde göra dig omak att röra en hand, och utan att det kostat dig mer än — ett lustläger och en sommarcampanj för din flotta i dina egna fredliga hamnar.

Dock, du har i alla fall gjort något! Mer än en gång har du supit på saken, och försänkt i ditt goda medvetandes lugna sömn, har du också sofvit på saken, och, liksom jag, kanske drömt derom.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

Centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

